

Sygn. akt I CSK 15/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]"

w W.

przeciwko Spółdzielni "[...]" w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt VII AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7500 zł (siedem tysięcy pięćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...]. oddalił apelację strony powodowej W. Spółdzielni Mieszkaniowej „[...]” w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r., którym Sąd ten oddalił powództwa o zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej Spółdzielni „[...]” w W. kwot 4.076.356,13 zł i 363.600,63 zł z ustawowymi odsetkami.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Potrzeba wykładni dotyczy przepisów art. 337 w zw. z art. 225, art. 224 § 1 i 2 i art. 230 k.c. w kontekście relacji między osobami, które wybudowały budynki i lokale na gruntach o nieuregulowanym stanie prawnym, a podmiotami zależnymi - najemcami, którzy nie chcą płacić czynszu lub opłat eksploatacyjnych wynajmującym powołując się na fakt, że nie są oni właścicielami budynku. Według skarżącej, poważne wątpliwości dotyczą także art. 230 k.c. ze względu na jego błędną wykładnię przez Sąd Apelacyjny i przyjęcie, że ma on zastosowanie jedynie w stosunku do właścicieli, pomimo że powódka posiada roszczenie o ustanowienie użytkowania wieczystego gruntu, przez co ma ekspektatywę prawa własności przedmiotowych pawilonów i toczy się postępowanie sądowe w tym przedmiocie. Skarżąca wskazała, że oczywista zasadność skargi wiąże się z tym, iż zaskarżone rozstrzygnięcie skutkuje niemożliwością czerpania przez nią pożytków z lokali w budynku od posiadacza zależnego, jakim jest pozwana.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa

w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skuteczne powołanie przesłanki przewidzianej w art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nakładało na skarżącą obowiązek wskazania nie tylko przepisów prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowego opisanie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określenia, że mają poważny charakter lub przedstawienia orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni przepisów, a także, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.).

Skarżąca nie uczyniła zadość tym wymaganiom. Podniesione we wniosku wątpliwości nie mają rzeczywistego i poważnego charakteru, a należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa, o czym świadczy także argumentacja przedstawiona w jego uzasadnieniu, ograniczona w istocie do polemiki z rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego i z ocenami prawnymi zawartymi w motywach tego orzeczenia. Ze sposobu sformułowania wątpliwości jednoznacznie wynika, że nie mają one charakteru generalnego i abstrakcyjnego, a sprowadzają się do oczekiwania wydania przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia korzystnego dla skarżącej. Brak stosownej argumentacji prawnej skonfrontowany z treścią powołanych przepisów art. 224 § 1 i 2, art. 225 i art. 230 k.c. dotyczących roszczeń właściciela rzeczy wobec posiadacza samoistnego oraz posiadacza zależnego, nie pozwala na przyjęcie, że skarżąca wykazała potrzebę wykładni tych przepisów w odniesieniu do roszczeń podmiotu niebędącego właścicielem rzeczy czy też, któremu ma przysługiwać ekspektatywa prawa własności. Wbrew pogładowi skarżącej, nie świadczy o istnieniu rozbieżności w tej kwestii w orzecznictwie sądowym przywołane przez skarżącą orzeczenie Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia

12 września 2007 r., I CSK 186/07, niepubl.), w którym wyrażono pogląd, że posiadacz oddający rzecz w posiadanie zależne pozostaje posiadaczem w zakresie prawa własności, skoro dotyczył on wykładni art. 172 w zw. z 176 § 1 i 2 i 336 k.c. w kontekście spełnienia przesłanek nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności wymaga natomiast od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.).

Skarżąca w sposób oczywisty nie dopełniła tych wymagań, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ograniczyła się bowiem do wyrażenia niezadowolenia z rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego i wskazania na niekorzystne dla niej skutki tego orzeczenia.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach

postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

jw